

- Het art. 15, onder a, is te beperkend. Het maakt het onmogelijk om te werken met deelsaneringen. Als ik bv een tank buiten een gebouw weghaal met een deel grond er omheen, en het restant van de vlek onder het gebouw 15 jaar later weghaal als het gebouw is gesloopt en ik er bij kan, kan voor dat tweede deel geen subsidie worden gegeven want ik heb immers al subsidie gekregen voor hetzelfde geval c.q. de eerste fase sanering. We wilden juist wel subsidie voor deelsaneringen.
- M.m. voor lid b daaronder: als ik een mini-bedrag aan subsidie krijg uit bv. een stadsvernieuwingsfonds, ben ik mijn hele Wbb-subsidie kwijt. Verrekening is redelijk, maar niet 'helemaal geen Wbb-subsidie meer'.
- NB in de aanhef van art. 37a staat het wél goed !!!.
- In art. 21a zie ik de relatie niet tussen het 1e en het 3e lid. Het 1e lid gaat kennelijk over de langlopende saneringen. In het 3e lid wordt gesuggereerd dat je bij alle deelsaneringen alleen subsidie in fasen kunt krijgen als je uiterlijk eind 2029 nog niet klaar bent. Ik had begrepen dat er een standaard-mogelijkheid zou komen voor deelsaneringen c.q. als je een min of meer afgerond deelproject klaar hebt, kan je voor dat deel subsidie krijgen. Of dat kan zelfs nu al, zie art. 23. Dan zou er in het 3e lid van 21a bij moeten 'voorzover de sanering eind 2029 is afgerond' maar dat is ook raar want dat suggereert dat je alsnog geen subsidie krijgt voor het deel van de sanering dat je na 2030 gaat uitvoeren.
- Het nieuwe art. 23c is in strijd met het bestaande art. 23. Het is ook onzin dat je maar éénmaal deel-subsidie kunt krijgen. Art. 23c is te bezwarend, en lijkt ingegeven door de angst dat er iedere paar maanden een mini-bedrag (aan deelsubsidie) wordt gevraagd maar dat is nog nooit gebeurd. Zeker gezien de beperkte resterende looptijd van de regeling is dit een overdreven beperking en dwingt mensen om onevenredig veel geld uit eigen zak 'voor te schieten'. De toelichting op art. 23c is onbegrijpelijk, temeer omdat er geen criterium is voor het onderscheid tussen 'gefaseerde saneringen' en 'langdurige saneringen'. Art. 23c is onnodig en erg bureaucratisch, en dient geen redelijk doel.
- Art. 24, lid 2 is innerlijk tegenstrijdig: je kunt een voorschot krijgen voor dat deel van de sanering dat is voltooid. Dan heb ik ook geen voorschot nodig, dat is alleen als ik de sanering niet zelf kan voorfinancieren, dus voor (het nog uit te voeren deel van) de sanering. In lid 1 is het onzin om een zekerstelling te vragen 'voor het nog te voltooien gedeelte van de sanering', dat moet zijn 'het gedeelte van de sanering waar het voorschot betrekking op heeft'. De zekerstelling is immers bedoeld om evt. het voorschot op te verhalen en niet méér dan dat.
- Bij art. 17, lid 7 graag opnemen in de Toelichting dat de meerkosten voor sanering tot een meer gevoelig gebruik, als regel zeer beperkt zullen zijn. Kosten van inrichting van het terrein, van de afvoer van grond, begeleiding enz. zijn immers hetzelfde zodat je alleen praat over meerkosten bij de aanvoer van schonere grond dan voor industrie functie vereist zou zijn. Bij een BUS-melding waarbij je alleen afgraaft om daar een gebouw neer te zetten is er zelfs helemaal geen verschil. Het voorbeeld bovenaan p. 19 klopt niet omdat graven t.b.v. een leeflaag wordt vergeleken met een grondwatersanering t.b.v. industrie functie en dat is appels met varkens vergelijken, los van de constatering dat als ik een gw-sanering doe voor industrie, dat zéker ook nodig zal zijn voor de functie 'wonen'. Ik denk dat er veel te krampachtig wordt gedacht over dergelijk weglekken van subsidie, dat is nauwelijks aan de orde al moet je daarvoor wel een kapstok hebben.